

dich festiu que's publicà en català, y en el memorable Almanach del Xanguet. Més tard dirigió Lo Noy de la Mare, La Rambla y La Púpilla, periòdics que tingueren els seus tòms de prestigi y en els quals posà en Conrat Roure tot el seu talent, acomodantlos al gust del públic.

Lo qual no vol dir que la literatura seria per ell fos fruyta prohibida y que s'encarregàs sempre en Pau Bunyegas de traure la cara, puix colabòrà, següent el curs dels anys, en publicacions com Lo Nunci, Lo Gay Saber, La Renaixensa (quan encara era revista) y la Ilustració Catalana.

Quan en temps d'en Valentí Almirall, se fundà'l Diari Català, publicació que marca una fita en la història del nostre renaxement polítich, en Conrat Roure en fou nomenat director literari, publicanthi en folleti una traducció de la Iliada d'Homer.

Molt abans d'axò, en 1869, quan la nostra gent literaria tornà als felibres de Provença la visita que'ns havien fet l'any anterior, en Conrat Roure fou comptat entre'ls qui'n podriem dir embaxadors de Catalunya. D'aquella memorable embaxada ell es l'únich sobrevivent: els seus companys foren en Victor Balaguer, l'Albert de Quintana, l'Eduard Vidal, en Manuel Angelon y en Manuel Lasarte.

L'antich poeta humorístich provà també fortuna en certamens acomodats al seu tarannar, y no pogué quexarse del resultat sempre favorable.

Els Jocs Florals s'honraren ja en 1880 ab afegir el nom d'en Conrat Roure en llur brillantissima serie de Mantenedors, y ara fa dos anys, el 1911, li conferiren el càrrec de Mantenedor President. No cal amagar que aquesta elecció fou estudiada; era'l primer any que s'havia d'adjudicar el premi Fastenrath a una obra dramàtica. Era donch' ocasió oportuna per confiar la presidència del Jurat a qui era, podrien dir, la tradició viva dels fonaments del nostre teatre. En Conrat Roure agrahint l'alta comanda, aprofità la ocasió per feros en son discurs de la festa poètica agradable memòria dels rudiments de la nostra escena que tan aviat s'havien de convertir en aquelles campanyes robustes plenes d'optimisme, del Teatre Romea, en que teniem veritables actors sobraven sempre autors y obres. No cal dir que les recordanses que d'aquell temps nos feu en Conrat Roure, l'antich Pau Bunyegas, merequeren l'aplaudiment unànim del públic.